

PLES VAMPIRJEV

Svoj lonček pristavi revolucionarno.

(Jani Bevk)

Med najbolj srhljive prizore iz filmov o grofu Drakuli spadajo tisti, ko se v zaprašeni, s pajčevino prepredeni grobnici zasliši podrsavanje težke kamnite plošče. Pokrov kamnite krste drsi sam od sebe in naenkrat se na hladnem kamnu pokažejo dolgi beli prsti. Pa glava! To ni znana glava Klause Kinskega, ampak prijetna, okroglo zalita glava, okrašena s košatimi brki. Kdo drug kot Josip Visarionovič Džugašvili se nam prijazno nasmehne iz groba. Prikima in pravi kakor dedek Mraz: »Tako, tako. Tako sem vas učil«. Potlej suho pokašlja, se nežno nasmehne ter z dolgim belim prstom, uperjenim proti Novemu Sadu zašepeče: » Tam si bom iskal nevesto!« In mi vsi, ki smo gledali posnetke z izredne konference pravovernih vojvodinskih komunistov, bomo lahko potrdili, da bo ob veliki konkurenci težko izbral.

Takšni prizori se mi motajo po glavi, ko mi naša televizija prikazuje frakcijske boje Partije, zavite v demagoško bobnanje o slovenski nevarnosti. Slovenija da grozi Jugoslaviji pod vodstvom Janše, Smoleta in Stanovnika. O sveta preproščina! Kje smo bili zadnjih štirideset let, da nismo odkrili, kdo je spravil Jugoslavijo na kant. »Ole Smole, deviznik Stanovnik in mangup Janša!« Treba jih je le še pribiti na križ, jim spustiti kri in jih razčetrveriti, njihove kose pa zmetati pticam, zverem in ribam, da jih niti vsemogočni troedini bog ne bo mogel več zlepiti. Njihova kri bo slajša od vsakega vina. Vse jugozagate bodo rešene, obubožanemu ljudstvu se bosta začela cediti mleko in med. Utonili bomo v tej sladki masi; bolje tako kot umreti od lakote.

Ob neizprosni besedni borbi za oblastne stole v Jugoslaviji bi se pravzaprav ne izplačalo ustavljati, ker se bitka bije v nekem drugem svetu, ki je omejen znotraj ene Partije. Gre torej za neizprosen boj, ki se naj nas ne bi tikal, pa se nas le tiče. Zakaj? Zato ker Jugoslavija diha natančno tako, kot diha ta edina partija, in menda je znano, da ima Zveza komunistov neprimerno večji vpliv na življenje naše države kakor zveza planincev ali zveza gasilcev.

Kartanje za oblast, mešanje in deljenje kart, goljufanje, vse to nas zanima, ker moramo biti praktični in se pri vsaki stvari kaj naučiti. Vojvodinski primer nas uči, da oblastiželjnih ljudi nikoli ne zmanjka. Stremuhi, s katerimi še danes prepevate objeti preko ramen, vam bodo že jutri porinili nož med rebra, če bo to pogoj, da pridejo na katerega od visokih položajev. To je treba vedeti! Imamo jih tudi tukaj, v Sloveniji, ne samo v Vojvodini. V Ljubljani, Velenju, Šoštanju ... Povsod so ljudje, ki brez pomisleka prevzamejo oblast nad drugimi, če je le priložnost. Sprejmejo jo in prenašajo povelja brez lastnega razmišljanja samo zato, ker imajo možnost ukazovati ljudem in jim celo odmerjati svobodo.